

12-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত বহি আছা, ৰুদ্ৰ শিৱবাবাই তোমালোকক যি শুনায় সেয়া শুনি
অন্যক নিশ্চয় শুনাব লাগে"**

প্ৰশ্ন:- পিতায়ো যজ্ঞ ৰচিছে আৰু মনুষ্যইও যজ্ঞ ৰচনা কৰে – দুয়োটাৰ মাজত মুখ্য অন্তৰ কোনটো?

উত্তৰ:- মনুষ্যই ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচে যাতে শান্তি আহে অৰ্থাৎ বিনাশ নহওঁক কিন্তু পিতাই ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচিছে যাতে এই যজ্ঞৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হয় আৰু ভাৰত স্বৰ্গ হৈ যায়। পিতাৰ এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰা তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ অৰ্থাৎ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা। সেই যজ্ঞৰ পৰাতো কোনো প্ৰাপ্তি নহয়।

গীত:- অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ... (তুমহাৰে বুলানে কৌ জী চাহতা হে...)

ওঁম্ শান্তি। এইটো কিমান মিঠা গীত আৰু কিমান অৰ্থপূৰ্ণ, যি বিশাল বুদ্ধিৰ হ'ব তেওঁ ভালকৈ বুজিব পাৰিব। বুদ্ধিও ক্ৰমানুসৰি হয় নহয় জানো। উত্তম-মধ্যম-কনিষ্ঠ। উত্তম বুদ্ধিৰ সকলে ইয়াৰ অৰ্থ যথাৰীতি বুজিব পাৰিব। "অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ", এনেকৈ কোনে মনত পেলায়? (সন্তানসকলে) কোনসকল সন্তানে? সন্তানটো বহুত আছে। যিসকল ব্ৰাহ্মণ হৈছে, যিসকল দেৱতা আছিল, যিসকলে পুৰা ৪৪ জন্ম লৈছে তেওঁলোকে বেছিকৈ মাতিছে। তেওঁলোকেই শিৱ অথবা সোমনাথৰ মন্দিৰ স্থাপনা কৰে। এইটো সিদ্ধ হয় যে আমি়েই পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ, এতিয়া পূজাৰী হ'লো। যথাযথ আমি পূজ্য আছিলোঁ আকৌ পূজাৰী হোৱাৰ পিছত সোমনাথ শিৱৰ পূজা কৰোঁ। ৰুদ্ৰ যজ্ঞ বহুত ৰচে, ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ কেতিয়াও ৰচনা নকৰে। ৰুদ্ৰ যজ্ঞ নাম ৰাখে। এতিয়াও ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচি আছে। তোমালোকে বহুত ভালকৈ বুজাব পাৰা – ৰুদ্ৰ কোন হয়? ৰুদ্ৰই কেতিয়াবা যজ্ঞ ৰচনা কৰিছিল নেকি? কেনেকৈ ৰচিলে, আকৌ তাৰ পৰা কি সিদ্ধি প্ৰাপ্ত হ'ল? এয়াতো কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। জ্ঞান সাগৰ বুলি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰে গায়ন কৰা হয়। মনুষ্যক জ্ঞান সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। এতিয়া তোমালোকে জানিছা আমি ককাৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰি আছোঁ যিজনকে স্মৰণ কৰা হয় যে বাবা আপুনি আহি অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰক। আকৌ আমি দান লৈ অন্যক দান কৰিম। বহুত সহজ হয়। কেৱল স্মৃতি দিয়াম যে তোমালোকৰ দুজন পিতা আছে। ভক্তি মাৰ্গত দুজন পিতা হৈ যায়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ লৌকিক পিতাহে থাকে। তাত উত্তৰাধিকাৰো এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰিহে পোৱা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধি চলি থাকিব লাগে – এনেকুৱা এনেকুৱা ঠাইলৈ গৈ সুধিব লাগে যে ৰুদ্ৰ যজ্ঞ কোনে ৰচনা কৰিছিল? "ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ" নে "ৰুদ্ৰ যজ্ঞ"? আচল নাম হৈছে "ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ"। ৰুদ্ৰতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁ কেনেকৈ যজ্ঞ ৰচিব? নিশ্চয় শৰীৰ ধাৰণ কৰিব লাগিব। "দক্ষ প্ৰজাপতিৰ যজ্ঞ"ও পালন কৰি থাকে। দেখুওৱায় যে "দক্ষ প্ৰজাপতি যজ্ঞ"ত অশ্ব (ঘোঁৰা) স্বাহা কৰে। ঘোঁৰাক টুকুৰা-টুকুৰ কৰি জ্বলায়। তাক "দক্ষ প্ৰজাপতি যজ্ঞ" বুলি কোৱা হয়। এয়া তোমালোকে এতিয়া জানা গতিকে তাত লিখিব লাগে এয়া কি যজ্ঞ? বৰ ৰমক-জমককৈ যজ্ঞ কৰে। বহুত পইচা একত্ৰিত কৰে। ডাঙৰ ডাঙৰ লোকে দান কৰে। কোনোৱে ১০০, কোনোৱে ৫০০ দান কৰে। এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞততো তোমালোক সকলো স্বাহা হৈ যোৱা। ইয়াততো অলপ অলপ পইচা একত্ৰিত কৰা হয় আকৌ ব্ৰাহ্মণে দক্ষিণা পায়। ইয়াততো তোমালোক স্বাহা হ'বলগীয়া হয়। তাত স্বাহা হোৱাৰ কথা নাই। ইয়াত

সন্তানসকলে কয় বাবা তন-মন-ধন সহিত মই আত্মা হওঁ, তাত এনেকৈ নক'ব। আহুতিও কেতিয়াও তেনেকৈ নিদিয়। তেওঁলোকে আৰতি, পূজা-অৰ্চনা আদি কৰিব, চাকি জ্বলাব আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহৰ পৰা দান বিচাৰিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰাই বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হৈছে। সেই যজ্ঞ ৰচে শান্তিৰ কাৰণে, বিনাশৰ কাৰণে নহয়। তাত তেওঁলোকে শান্তিৰ বাবে বহুত আৰাজ কৰে। শান্তিতো গোটেই দুনিয়াতে লাগে নহয় জানো। পৰমাত্মা হৈছে শান্তিৰ সাগৰ। তোমালোক সন্তানসকলক অৰ্থ বুজোৱা হয়। যেতিয়া তোমালোকে বাতৰি কাকত পঢ়া তেতিয়া তোমালোকৰ বিচাৰ চলিব লাগে – কেনেকৈ আমি সকলোকে বুজাওঁ?

পিতাই জানে কেনেকৈ বী.কে. সকলে দোকান চম্ভালি আছে। কোনখন দোকান ভালকৈ চলে, কোনজন মেনেজাৰ ভাল, সেয়া গুড় (শিৱ বাবা) আৰু গুড়ৰ গোথৰীয়ে (গুড় ৰখা পাত্ৰ অৰ্থাৎ শিৱ বাবাৰ ৰথ ব্ৰহ্মা বাবাই) জানে। এই ব্ৰহ্মা হৈছে গোথৰী (শিৱ বাবাৰ ৰথ)। এয়া অতি ৰমণীয় কথা। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ বাবেতো লিখা আছে ইয়াৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হয়। সেই যজ্ঞ শান্তিৰ বাবে কৰা হয়। এয়া হৈছে সঁচা যজ্ঞ। সেই ব্ৰাহ্মণসকলৰতো অনেক পৃষ্ঠপোষক থাকে। ইয়াত তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ এজনে পৃষ্ঠপোষক। পিতা হৈছে ৰুদ্ৰ। ৰুদ্ৰ পিতা বুলি কোৱা, শিৱ বুলি কোৱা, সোমনাথ বুলি কোৱা, তেৱেঁই জ্ঞান যজ্ঞ ৰচিছে, য'ত তোমালোকে বহি আছা। সেই যজ্ঞ দুই-চাৰিদিন চলে। তোমালোকৰ এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞতো বহুত ডাঙৰ। ইয়াত সময় লাগে। এয়া হ'ল নৰৰ পৰা নাৰায়ণ অথবা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ যজ্ঞ। তেওঁলোকেতো তেনেকৈ নকয়। পিতাই বহি বুজায় কেনেকৈ তেওঁলোকক সাৱধান কৰিব। ডাঙৰ ডাঙৰ লোকক কোৱা – এয়া তোমালোকে যি যজ্ঞ ৰচা, তাত ভুল আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা কল্প কল্পৰ সংগমত আহে। শাস্ত্ৰত যুগে যুগে বুলি লিখি দিছে। এয়া ভুল কৰি দিছে। এনেকৈয়ে ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচে। প্ৰকৃততে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ হয়। শিৱৰ নাম হৈছে ৰুদ্ৰ, তেৱেঁই জ্ঞান যজ্ঞ ৰচিছে। যেনেকৈ ইব্ৰাহিমে নিজৰ ইছলাম ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, বুদ্ধই বৌদ্ধ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, তেনেকৈ ৰুদ্ৰৰ হৈছে জ্ঞান যজ্ঞ যাৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ব। আচলতে, সেই লোকসকলে শান্তিৰ কাৰণে যজ্ঞ ৰচনা কৰে অৰ্থাৎ বিনাশ নিবিচাৰে। স্বৰ্গৰ স্থাপনাৰ বাবে নৰকৰ বিনাশ হওঁক, সেয়া ভালেই নহয় জানো।

ভাৰত হৈছে অবিনাশী খণ্ড। নিশ্চয় ভাৰতৰ মনুষ্য সম্প্ৰদায় বহুত বেছি হোৱা উচিত। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। সেই ধৰ্মৰ কল্প পুৰা হ'ল। শাস্ত্ৰত 33 কোটি লিখি দিছে। কিন্তু এইটো বুজোৱা উচিত – নিশ্চয় আন ধৰ্মাৱলম্বীতকৈ দেৱতা ধৰ্মৰ জনসংখ্যা বেছি হ'ব, কিন্তু তেওঁলোক ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে গতিকে কেনেকৈ ওলাব। বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টিয়ান, মুছলমান আদি হৈছেগৈ, সেইবাবে জনসংখ্যা কম হৈ যায়। এয়াও নাটক। এয়া বুজিবলৈ অতি বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। যেতিয়ালৈ বুদ্ধিত জ্ঞান নবহে, কেৱল অৰ্পণ হৈ কি লাভ? অৰ্পণতো বহুত হয় কিন্তু যিসকলে ভালদৰে ধাৰণা কৰি আনকো কৰায়, প্ৰজা বনায় তেওঁলোকেহে ভাল পদ পাব পাৰে।

গতিকে এই গীতটি নিখুঁত – “অন্তৰে তোমাক মাতিব বিচাৰে...”। সৰ্বপ্ৰথমে 84 জন্ম কোনে লৈছিল বাৰু? যিসকলে প্ৰথমে প্ৰথমে আছিল, তেওঁলোক আছিল দেৱী-দেৱতা। সেয়াও ভাৰতত আছিল। এতিয়া কোনোৱে ক'ৰবাত, কোনোৱে ক'ৰবাত ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে। কিছুমানতো ভাৰতৰ বাহিৰত গুচি গৈছে। নহ'লেতো ভাৰতৰ নিচিনা ডাঙৰ তীৰ্থ বেলেগ নাই। অন্য যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আছে তেওঁলোককো পাৱন কৰিবলৈ ভগৱান ভাৰতলৈ আহিবলগীয়া হয় কিয়নো সকলোৱে পতিত হৈ গৈছে, সকলোকে পাৱন বনাওঁতা এজনে। এয়া তোমালোকে জানা। তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি যথার্থ ৰীতি জানিব পাৰে। তোমালোকে ক'বা আমি ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত বহি আছো, এনেকুৱা কোনো যজ্ঞ আছে নেকি, য'ত ইমান সময় বহা? বহি কি কৰা? ৰুদ্ৰই যি জ্ঞান শুনায় সেয়া শুনিয়া থাক। যেতিয়ালৈ ৰুদ্ৰ বাবা এই শৰীৰত থাকে তেতিয়ালৈ শুনায়ে থাকিব। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও নিশ্চয় ইয়াতে থাকিব নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতিৰ গায়ন কৰা হয়। সূক্ষ্মবতনবাসী ব্ৰহ্মাৰ জানো দিন আৰু ৰাতি থাকিব। তেওঁতো সূক্ষ্মবতনবাসী দেৱতা হয়। দিন আৰু ৰাতিৰ প্ৰশ্ন ইয়াৰে।

ব্রহ্মাৰ ৰাতি মানে পতিত। পুনৰ তেৱেঁই যেতিয়া পাৰন হয় তেতিয়া দিন হয়। ব্রহ্মাকো পাৰন বনাওঁতা সেই এজনে সংগ্ৰহ। সং বাবা, সং শিক্ষক, সংগ্ৰহ তিনিওজনে একত্ৰিত হৈ আছে। প্ৰথমতে নিশ্চয় পিতাৰ সন্তান হ'ব পাছত শিক্ষকৰ পৰা পদ পাব। ক্ৰমানুসৰি হয় নহয় জানো। এয়াও যদি বুদ্ধিত থাকে কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব। তোমালোক প্ৰথমতে বেহদৰ পিতাৰ আছিল। ইয়ালৈ আহিছা চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিবলৈ। ভক্তি মাৰ্গত বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰি আহিছা কিয়নো তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰাজ্য দিওঁতা হ'ব। এয়া বুজোৱাতো বহুত সহজ। বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন জনেহে বুজাব পাৰিব। বাস্তৱত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হোৱা। তোমালোকৰ মাজত যিসকল বুদ্ধিমান আছা তেওঁলোকে ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি। দুনিয়াৰ বুদ্ধিমান সকলো ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি নহয় জানো। ইয়াতো যিসকল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈ যাব তেওঁলোকে নিশ্চয় ভাল নম্বৰ পাব। সকলোৱে নিজৰ অন্তৰক সোধা – আমি কিমান দূৰ বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈছো। যেনেকৈ বাবাই মুৰুলী শুনায় তেনেকৈ তাতো তোমালোকে মুৰুলী শুনাব পাৰা। তোমালোকে তেওঁলোকক বুজোৱা যে “ৰুদ্ৰ যজ্ঞ” আৰু “ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ”ৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। “ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ” ৰচিলে তেতিয়া তাৰ পৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ল, ভাৰত স্বৰ্গ হৈ পৰিল আকৌ এওঁলোকে যজ্ঞ ৰচনা কৰে বিনাশ নহ'বলৈ অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ স্থাপনা নহওঁক। এয়া ওলোটো কথা হৈ গ'ল। সেইবাবেতো বাবাই কয় – মই এই সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহিছো। “ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ” ৰচনা কৰো। তেতিয়া তোমালোকে প্ৰতিজ্ঞা কৰা – বাবা, আমি আপোনাৰ পৰা শুনি আনকো শুনাম। অচ্ছা, আনকো শুনোৱা। প্ৰথমতে ইয়াতেই পুনৰাবৃত্তি কৰা। বাৰে বাৰে পুনৰাবৃত্তি কৰা যাতে পাছত য'লৈ যোৱা বুজাব পাৰা। এইবিলাক হৈছে উত্তম পইণ্ট। সেই যজ্ঞততো যব, তিল আদি আহুতি দিয়ে, মোৰ “ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ”ত গোটেই পুৰণি দুনিয়াৰ সামগ্ৰী স্বাহা হৈছিল। কিন্তু এই সকলো কথা কাৰোৰে বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণা নহয়। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে বুদ্ধিৰ তলা নোখোলে। বাবাই কয় – ময়ো কি কৰিম? এই সময়ত সকলোৰে বুদ্ধি পতিত, তেওঁলোকক পাৰন কৰি তোলো। যিয়ে মোক স্মৰণ নকৰে, তেওঁলোকৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। বুদ্ধিৰ তলা কেনেকৈ খুলিব? স্মৰণৰ দ্বাৰাহে খুলিব। অতি মৰমৰ পিতা, তেওঁৰ বহুত মহিমা কৰে। শিৱবাবাৰ কিমান মহিমা! শিৱৰ পূজাও হয়, গতিকে নিশ্চয় আহে নহয় জানো। কৰ্মেন্দ্ৰিয় অবিহনে আহি কি কৰিব? সেয়েহে এতিয়া ব্রহ্মাৰ শৰীৰত আহিছো। তোমালোক সন্তানসকল বাপদাদাৰ সন্মুখত বহি আছা কিন্তু দেহ-অভিমান থকা বাবে ইমান পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ, শ্ৰদ্ধা নাথাকে। পিতাৰ নিৰ্দেশত কাচিৎহে চলে। অহংকাৰত আহি যায়। পিতাই কয় – মই নিৰঅহংকাৰী হওঁ, তোমালোকৰ ইমান অহংকাৰ কিয় আহে? ভাবি লয় যে ময়েই হুচিয়াৰ। ইমানেই দেহ-অভিমান আহি যায়।

কাৰোবাৰ পতি মৰি গ'লে তেওঁৰ দেহ খতম হৈ যায়। বাকী আত্মা ওলাই গ'ল আকৌ ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আত্মাক মাতে। দেহকতো নামাতে। ভাৱনা ৰাখিলে ভাৱনাৰ ভাড়া পোৱা যায়। পতিক স্মৰণ কৰি থাকিলে তেতিয়া পতিৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰি লয়। বাবাই সাক্ষাৎকাৰতো কৰায় নহয় জানো। বহুতৰে এনেকুৱা মৰম থাকে। আত্মাইতো আহিব নহয়নে। কাৰোবাৰ স্ত্ৰী প্ৰতি মৰম থাকিলে তেতিয়া ভাৱনাৰ ভাড়া পাই যায়। স্ত্ৰীক চাই লয়। বস্তু লৈ আহে, নিজে তেওঁক পিন্ধায়। এনেকুৱা বহুত হৈ আহিছে। আগতে বহুত বিধি অনুসৰি খুৱাইছিল। যেনেকৈ গণেশক অথবা নানক আদিক স্মৰণ কৰিলে সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়, তেনেকৈ বহুতৰে হ'ব পাৰে। কিন্তু সেই চাবি এজন পিতাৰ হাততে আছে। পিতাই কয় – এই সাক্ষাৎকাৰৰ কথাও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সাক্ষাৎকাৰ কৰালে, নাটক চলিল, ৰৈ নাথাকে। নাটককো ভালদৰে জানিব লাগে। হেৰ', বাবাকতো ভালকৈ শ্ৰদ্ধা কৰা। পিতাৰ প্ৰতি ইমান শ্ৰদ্ধা কৰা, স্নেহ ৰখা বহুত কঠিন বুলি ভাবে, ভাবে তেওঁতো নিৰাকাৰ হয়। কয় – এয়াতো তেওঁৰ ৰথ, তেওঁক আমি কি কৰিম? আমিহে নিৰাকাৰকে স্মৰণ কৰিম। অচ্ছা, নিৰাকাৰৰ কোলাত গৈ দেখুওৱা? নিৰাকাৰৰ লগত খোৱা-বোৱা কৰা। তোমালোকে এওঁৰ ওচৰলৈ কিয় আহা? তেতিয়া কয় – নহয় বাবা, আপুনি এওঁৰ শৰীৰত আছে, আপোনাকে এওঁৰ শৰীৰত বিৰাজমান বুলি ভাবি চলো। এয়া কাচিৎহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিত থাকে। এনেকুৱা বহুত আছে যিসকলে মিছাকৈয়ে কৈ থাকে – আমাৰ বাবাৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ আছে, আমি ইমান ঘণ্টা

বাবাক স্মৰণ কৰো। এই বাবাই (ব্ৰহ্মা) কয় – ময়ো পূৰা স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰো। মইতো এজনে কল্পৰ পিছত লগ পোৱা বিশেষ সন্তান তথাপিও মই বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰো। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

- (1) অৰ্পণ হোৱাৰ লগতে নিজৰ বুদ্ধি বিশাল কৰি তুলিব লাগে। উচ্চ পদৰ বাবে যথা ৰীতি ধাৰণা কৰিব লাগে আৰু আনকো কৰাব লাগে।
- (2) পিতাৰ সমান নিৰঅহংকাৰী হ'ব লাগে। অহংকাৰ এৰি পিতাৰ প্ৰতি অতি স্নেহ তথা শ্ৰদ্ধা ৰাখিব লাগে। দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে।

বৰদান:- প্ৰতিটো খোজতে পদমৰ (multimillion) উপাৰ্জন জমা কৰোতা বুদ্ধিমান জ্ঞানী আত্মা হোৱা

বুদ্ধিমান জ্ঞানী আত্মা সেইজন যিয়ে প্ৰথমে ভাবে পিছত কৰে। যেনেকৈ ডাঙৰ মানুহে প্ৰথমে ভোজন পৰীক্ষা কৰায়, তাৰ পাছত খায়। গতিকে এই সংকল্প হৈছে বুদ্ধিৰ ভোজন ইয়াক প্ৰথমে পৰীক্ষা কৰা পাছত কৰ্মত আনা। সংকল্পক পৰীক্ষা কৰি ল'লে বাণী আৰু কৰ্ম স্বতঃ সমৰ্থ হৈ যাব। আৰু য'ত সমৰ্থ আছে তাত উপাৰ্জন আছে। সেয়েহে সমৰ্থ হৈ প্ৰতিটো খোজ অৰ্থাৎ সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মত পদম উপাৰ্জন জমা কৰা, এয়াই হৈছে জ্ঞানী আত্মাৰ লক্ষণ।

প্ৰোগান:- পিতা আৰু সকলোৰে আশীৰ্বাদৰ বিমানত উৰি থকাজনে হৈছে উৰণীয়া যোগী।

!!ওঁ শান্তি!!
